உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதரொழுக்க விலக்கணம்.

திருவல்லிக்கேணி ஆங்கிலோ வர்னகுலர்
பிராஞ்சு ஸ்கூலில் பிரதம உபாத்தியாயராகிய
ம-ா-ா-ஸ்ரீ C. புருஷோத்தமமுதலியார்
அவர்கள் உதவியால்
மதராஸ் டிப்டி கலெக்டர் ஆபீசிலிருக்கும்
பெரும்பாக்கம்
அய்யாக்கண்ணுமுதலியாரவர்களால்
இயற்றப்பட்டதை
அவரனுமதிபெற்று,
ம-ா-ா-ஸ்ரீ
திருமயிலாப்பூர்
வி. சுந்தரமுதலியாரவர்களால்
பார்வையிடப்பட்டு,
இரண்டாவது பதிப்புப்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PRINTED AT THE MADRAS RIPON PRESS.
1898.

இதன் விலை அணா 2.

புத்தகவிளம்பரம்.

(தபாற்கூலி பிரத்தியேகம்.)

	ரூ.	அ.	பை.
தேவாரம் தலவரிசை கடிதம் திக் ...	6	0	0
ஷை ,, தின் ...	5	0	0
மநுதருமசாஸ்திரமும், சாமுத்திரிகாலக்ஷணமும் சேர்ந்து	3	8	0
தேவாரம் பண்வரிசை மூவருடையதும் சேர்ந்து	3	0	0

இவை தனித்தனிவேண்டியவர்கட்கு.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்	1	12	0
திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்	1	8	0
சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்	0	12	0
திருக்குறள், திருவருட்பயன்மூலமும், கருத்துரையும் படத்துடன் சிறந்த பாக்கெட் புத்தகம் சீமை காலிகோ பயிண்டு	1	0	0
* பெரியபுராண வசனச்சுருக்கம்	0	10	0
* திருவிளையாடல் வசனச்சுருக்கம் ...	0	10	0
ஷை இரண்டுபுத்தகமும் ஒன்றுசேர்ந்து ...	1	0	0
தோத்திரக்கொத்து இதில், 70-வது நூல்கள் அடங்கியது சீமை காலிகோ பயிண்டு ...	0	10	0
ஷை மார்பில் பயிண்டு	0	9	0
அம்மணீயம், ஐயாசாமீயம், இராஜேஸ்வரம் மூன்றும் சேர்ந்த சோதிடநூல்கள்... ...	0	8	0
சைவதூஷணபரிகாரம் இது, ஸ்ரீஆறுமுகநாவலரவர்களெழுதிய கிறிஸ்துமதக்கண்டனநூல்	0	3	0
ஆதிசைவப்பிரபாவம் இது, ஆதிசைவரைப்பற்றி யெழுதிய வசனநூல்	0	3	0
பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடற்றிரட்டும், உடற்கூத்துவண்ணமும்,சரித்திரச்சுருக்கமும்சேர்ந்து	0	2	0

ஔவையார் திருக்குறள் மூலம்	0	2	0
மாதரொழுக்கவிலக்கணம்	0	2	0
சிவபோகசாரம், சொக்கநாதவெண்பா ...	0	2	0
தோத்திரக்கொத்து (சுருக்கம்)	0	1	0
சிவபுண்ணியத்தெளிவு	0	1	0
ஏரெழுபது, திருக்கைவழக்கம்	0	1	0
விவேகசிந்தாமணி	0	1	0
திருத்தொண்டர்புராணசாரம்	0	1	0
பதிபசுபாசவிளக்கம்	0	1	0
கந்தரலங்காரம்	0	1	0
மதுரைபோற்றிக்கலிவெண்பா	0	1	0
பத்திரகிரியார்பாடல்	0	0	9
அண்ணாமலைவெண்பா	0	0	9
சிவப்பிரகாசக்கட்டளை	0	0	9
வேதாந்ததத்துவக்கட்டளை	0	0	6
கயிலைபாதி, காளத்திபாதி	0	0	6
புட்பவிதி	0	0	6
திருக்கோயிற்குற்றம் இது, சிவாலயத்தில் செய்யத்தகாதவைகளைக்கூறும் நூல். ...	0	0	6
இருசொல், முச்சொல் அலங்காரம் ...	0	0	6
முதற்பாலபயிற்சி இது, சிறுவர்களுக்குபயோகம்	0	0	6
வாசகக்குறிப்பு இது, காமா முதலிய அடையாளங்களை யறிவிக்கும் நூல்	0	0	6

---

* கந்தபுராணவசனச்சுருக்கம் இது 18 பேஜில் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றது.

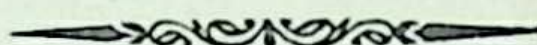
☞ * இக்குறிப்புள்ள புத்தகங்களுக்கு வேண்டிய படங்கள் தயாராகி வருகின்றன. ———

இப்புத்தகங்கள் வேண்டுவோர், மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திலும், சென்னை கிருஷ்ணப்பநாயக்கன் குளத்து வீதி 53 - வது நெம்பர் வீட்டில், திருமயிலை வி. சுந்தரமுதலியாரவர்களிடத்திலும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதரொழுக்க விலக்கணம்.

மாதரொழுக்க விலக்கணம் என்பது-ஸ்திரீகள் இணை யில்லா மணிப்பணிகளினும் கனப்பணிகளாக மேற்கொண்டொழுக வேண்டிய நடைகளின்னவை யென்றும், அப்பணிகளிற்படியு மாசுபோல, நன்னடை சற்றுத் தவறுஞ் சமையம்பார்த்து அதன்பின் நடப்பதும், விலக்க வேண்டுவதுமாகிய நடைகளின்னவை யென்றும் உணர்த்தும் நூலாம்.

---

1. மாதர்களுக்கு மூன்றுவிதக்காவலுண்டு; அதாவது, பெற்று வளர்த்துக்காத்தல் தாய் தந்தையர் கடமை, மணம் புரிந்தபின் காத்தல் நாயகர் கடமை, அப்பால் புத்திரர் கடைமையாம்.

2. அரசர் தமக்குரிய நால்வகை அங்கங்களைப் பாதுகாத்து விர்த்தி செய்வதுபோல், கற்புடைய மாதர்களும் பெண்மைக்குரிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, என்னும் அங்கங்களைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

3. பெண்கள் தம் பதிவிர்தா நிலையைக் காப்பாற்றி, உண்டி முதலியவற்றால் புருஷரை யுபசரித்து நல்ல புகழைப் பெற்று உலகமகிழ ஒழுகுதல் வேண்டும்; இவ்வகை மங்கையரே தந்தை தாய்களுக்கும் புருடருக்கும் பெருஞ் செல்வமெனப் படுவர்.

4. தெய்வம், தீர்த்தம், நோன்பு, திருவிழா, இவையாவும் தத்தம் புருஷரே என்றுகருதி, அவர் மனங்களிக்க நடந்து திரிகரண சுத்தியாய்ப் பத்திசெலுத்தல்வேண்டும் ;

" தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யுமழை."

எனத்திருவள்ளுவர் கூறலுங் காண்க.

5. கன்னிகைப் பருவத்தில் மாதாபிதாக்களது ஆணைக்கும், மணஞ் செய்தபின் கொழுநன், மாமி, மாமன் இவர்களது ஆணைக்கும், உள்ளடங்கி அவர்களிட்ட கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு ஒழுகுதல் வேண்டும்.

6. பிராரப்தத்தால் வாய்த்தபர்த்தா பாண்டு முதலிய நோயால் மிக்க வருத்தத்தை யடைந்தவராயினும், நற்குண நற்செய்கை யில்லாதவராயினும், அழகில்லாதவ ராயினும், வயோதிகராயினும், கல்விவாசனையில்லாதவராயினும், வறியவராயினும்,

" குலமகட்கழகுதன் கொழுநனைப்பேணுதல்"

என்றபடி, அவருக்குக் கால் கழுவல், கபம், சீ, மூத்ர புரீட முதலியவற்றின் பெருக்கினைப் பலகாலுங்கழுவல் முதலியவை செய்து உபசரித்துப் பொறுமையுடையவளாய்ச் சிறிதும் மனங்கோணாது, நன்கு உபசரித்தலையே மேற்கொண்டொழுகுதல் வேண்டும்.

7. புருஷருக்கு விருப்பமில்லாத காரியத்தைச் செய்பவள், அவர் விரும்பியதை செய்யாதொழிபவள், மதுபானஞ் செய்பவள், தன்பயனைத் தேடிக்கொள்வதிலேயே கருத்துடையவள், அந்நியரை வருத்தும் இயற்கைக் குணமுடையவள், பொறாமை யுடையவள்,

பொருளை யழிப்பவள், உலோப குணமுடையவள், கற்பில்லாதவள் ஆகிய, இவர்களுறவை விட்டொழிக்க வேண்டும்.

8. பதிவாக்கியங் கடவாதவள், செய்நன்றி மற வாதவள், பணிவிடைகளில் மிகுவல்லவள், தரும காரி யங்கட்குத் துணையா யிருப்பவள், இன்மொழி கூறுப வள், ஆகிய இவர்களே புருடனுக்குப் பெருஞ்செல்வ மெனப்படுவர்.

9. கன்னிகையாயிருக்கும் பருவத்தில், தம் இச் சையாய் அடிக்கடி யண்டை யயல் வீட்டிற்குச் செல் லலாகாது; மணந்த பின்னர் அயலிடங்கட்குப் போக நேரிடில் மணவாளனது அநுமதியால் ஒரு சிறிய குழ ந்தையை யாவது வழித்துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு செல்லல்வேண்டும்; தனிவழியே செல்லலாகாது.

10. மாதா பிதாக்களிடத்தில் பாராட்டும் அன் பைக்காட்டிலும், பர்த்தாவினிடத்தில் அதிக அன்பு டையவளாய் இருத்தல் வேண்டும். மாதா பிதாக்களை விட்டு நீங்கினும், புருடனைமாத்திரம் எக்காலத்தி லும் விட்டு நீங்கியிருக்கலாகாது.

11. நாயகர் கிருகத்திலிருக்குங் காலத்தில் நல்ல ஆபரணங்களை அணிந்து, அவர் கண்டு உள்ள மகிழும் படி அலங்காரஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும்; நாயகரி ல்லாத காலத்தில் அலங்கரித்துக்கொண்டு தெருவில் அன்னியர் பார்க்கும்படி தலைக்கடையிலே நிற்றல், பல கணிவழியாய் நோக்குதல், அயலாரோடு வீணை வார்த்தையாடல், இவை யெல்லாம் கெடு நடக்கையின் குறிகளாகுமாதலால், அவைகளை ஒழிக்க முயலவேண் டும்.

12. புருஷர் பாபத்தொழில் செய்யும்படி தன்னை யேவினல், உத்தமப்பெண் அது தர்மமல்ல தவிர்கவென்று வேண்டிக்கொள்ளல் வேண்டும்; அவர் அவ் வேண்டுகோளுக் கிசையாவிட்டால் யாதொரு களங்கமுமின்றி அவராணைப்படி ஒழுகுதல் வேண்டும்.

13. அன்னிய புருஷரைச் சகோதராகவும், கொழுநனைத் தெய்வமாகவும், தன்னோடொத்த மாதர்களைச் சகோதரிகளாகவும் பாவிக்கவேண்டும்.

14. அதிக வருத்தத்தோடுங் கூடி வந்த அதிதி சமீபத்திலிருக்கும்போது, உண்டி முதலிய விஷயங்களில் அவனை நீக்கி யார் அப்பால் வேறொருவனுக்குப் படைக்கின்றார்களோ அவர்கள், எரிவாய் நரகத்தின்கண் உழலுவார்கள்.

15. இப்பற்றி மூளும்படி காத்தினலாவது, வஸ்திரத்தினலாவது வீசுதலும், தீபத்தை வாயினல் ஊதியவித்தலும், கையினலே விசிறலுமாகாவாம்.

16. நாயகருடைய கோபம், சந்தோஷம் இவற்றின் குறிப்பால் அறிந்து நடந்து கொள்ளவேண்டும்; ஒருபோது கணவர் கோபித்தால் தானுங் கோபியாமல்

"தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க
காவாக்கால் தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்"

என்றபடி, அதைப்பொறுத்து இதம்பேசித்தணித்தல் வேண்டும்; அநியாயப் புருஷர் வைதாலும், அடித்தாலும், அதனைப் பொறுத்துக்கொண்டு எதிர்மொழி பகராமல், அடங்கியிருத்தல் வேண்டும்; "பெண்டிர்க்கழகெதிர் பேசாதிருத்தல்" என்னும் நறுந்தொகையாலுமுணர்க.

17. ஜபம், தபம், கங்காயாத்திரை, நோன்பு, முதலியவற்றை அநுஷ்டிப்பதினு லுண்டாகும் புண்ணியத்தினும் தலைவருக்குப் புரியும் பக்தியொன்றினு லுளதாகும் புண்ணியமே அதிகமென்று மேலோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

18. புருடருக்கு அன்னமிடும் போது தாயைப் போலவும், சயனிக்கும்போது பிரிய நாயகியைப்போலவும், ஆலோசனை செய்யும்போது அமைச்சனைப் போலவும், பணிவிடை செய்யும்போது ஊழியக்காரிபோலவுமிருத்தல் வேண்டும்.

19. பெண்கள், தங்கள் தாய்தந்தையர்கள் ஆண்டவனுடைய குணங்களையும், பாவ புண்ணியத்தின் கூறுபாடுகளையும், ஏழைகளுக்குப் புரியும் உபசாரங்களையும், கொழுநனிடத்து நடந்து கொள்ளவேண்டிய மார்க்கங்களையும், பெரியோர்கட்குத் தொண்டு செய்யும் விதங்களையும் நன்கு கற்பிக்குங்காலையில், அதிகக் கருத்தோடு கேட்டு நெஞ்சில் பதியவைக்கவேண்டும்.

20. தன் மனையின்கண் வந்த அதிதிகளின் கோத்திரம், ஊர், பெயர், தொழில் முதலியவைகளை வினவலாகாது; அப்படி வினவி அந்நமிட்டால், அவ்வந்நமிடுவதாலுண்டாம் பயன் பெறுவதில்லை.

21. சோறு, கறிவகை முதலிய உண்டிகளைப் பரிமாறும்போது, கையினுல் தீண்டாமல் கரண்டிமுதலிய கருவியால் பரிமாறல் வேண்டும்; அப்படிப் பரிமாறும்போது, கணவருக்கும்மற்றோருக்கும்யாதொரு வஞ்சனையுமின்றிச் சமமாய்ப் படைத்தல் வேண்டும்.

22. சமையல் செய்யும் இடங்களில் மூக்குநீர் சிந்துதலும், அபானவாயு விடுதலும், வெற்றிலைப் பா

க்கு மெல்லுதலும், கொட்டாவி விடுதலும், மயிர் சிக்கறுத்தலுமாகாவாம்.

23. குலப்பெண்கள் நடக்கும்போது பூங்கொடி ஒடிந்து விழுவதுபோல், ஒய்யாரமாய் நடக்காமலும், அன்னநடையைப்போல் பூமியைப் பார்த்த வண்ணமாய் நடக்க வேண்டுமே அல்லது, கைவீசி விசையாய் நடக்கலாகாது.

24. புகுந்த வீட்டில் தனக்கு நேரிட்டிருக்கும் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைப் பிறந்த வீட்டிற்குத் தெரிவிக்கலாகாது; தன்தலைவருக்குத் துன்பம் நேரிடின் அது தனக்கும் நேர்ந்ததாக அதற்குடன் படவேண்டும்.

25. பெரியோர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குவந்தகாலத்து, அவர்களை அன்போடு ஆசனத் திருத்தி, அவர்களுடன் முகமலர்ச்சியாய் இனியகுரலோடு மிருதுவாகப் பேசவேண்டும். இடி இடித்தாற்போல் உரத்துப் பேசலாகாது.

26. வீட்டிலுள்ள உடைமைகளில் கருத்துள்ளவளாயும், கணவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளில் சிரத்தையுள்ளவளாயும், உத்தம ஸ்திரிகளிடத்தில் சிரத்தையுள்ளவளாயும், உத்தம ஸ்திரிகளிடத்தில் நேசமுள்ளவளாயும், நல்லோர்களிடத்தில் விசுவாச முள்ளவளாயும், ஏழைகளிடத்தில் கருணை யுள்ளவளாயு மிருத்தல் வேண்டும்.

27. தன் குலத்தை உயர்ந்த நிலைமைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்னும் எண்ணமிருப்பின், தன்னைப்பார்க்கினும் சிறந்தவராயுள்ளவரோடு சம்பந்தஞ் செய்து வரவேண்டும்.

28. எவ்விடத்தில் உட்கார்ந் திருந்தாலும், புருடன், மாமன், மாமி முதலிய பெரியோர்களைக் கண்டால், உடனே எழுந்திருத்தல் வேண்டும்.

29. புருஷர் சம்பாதித்தாலும், சம்பாதிக்காவிட்டாலும், கொடுத்தாலும், கொடாவிட்டாலும், அவரை அசட்டைசெய்யலாகாது. நாயகர் வெளியே போயிருந்து வீட்டிற்கு வரும்போது முகமலர்ச்சியோடு கால்கழுவ நீர்கொடுத்து உபசரித்தல் வேண்டும்.

30. கணவரது பொருள் வரவிற்கேற்றபடி அளவறிந்து செலவழித்தல் வேண்டும்; வீட்டுப் பண்டங்களை விற்றலும் தாய்வீட்டிற்குக் கொடுத்தனுப்புதலும் உத்தமிக்கடாதனவாம்.

31. பெண்கள் இளமைப் பருவத்தில் வறுமையால் அயலார் வீட்டுப் பணிவிடைகளைச் செய்யும்போதும், விளையாடுங்காலத்தில் விளையாடும் போதும் இருமுது குரவர்களுக்குக் குறைவு வாராதபடி நடந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

32. கணவர், அன்னிய புருடரிடத்தி லாவது, ஸ்திரீகளிடத்திலாவது பிறர் கேளாதபடி மெல்ல வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தால், அதை யென்னவென்று விசாரித்தலும், காதுகொடுத்துக் கேட்டலும், அடிக்கடி அப்பக்கஞ் செல்லுதலும், கணவரைக் கூப்பிடலுமாகாவாம்.

33. புருஷர் வெளியிலெழுந்து போகத்தொடங்கும்போது, அவரைப் பின்னே நின்று அழைத்தலும், எவ்விடம் போகிறீரென்று கேட்டலு மாகாவாம்

34. கணவருடைய உடம்பின் பாதுகாப்பிற்கும், தரும காரியத்திற்கும், நித்திய கருமத்திற்கும், வேண்டியவைகளை மனைவியே செய்தல்வேண்டும்.

35. தன்னிலும் ஏழையா யிருப்பவர்களுக்குத் தன்னாலியன்ற உபகாரஞ் செய்தல் வேண்டும், தன்னை க்காட்டிலும் பாக்கியவதிகளைக்கண்டு பெருமூச்சு விடலாகாது.

36. கொழுநர் வறியவராயிருப்பின் அது நாம் முன் செய்த தவப்பயனெனக் கருதவேண்டுமே அல்லது, அவரை எந்நேரமும் மனம் புண்ணாகும்படி வருத்தப்படுத்தலாகாது. தன்னின் வறியவர்களைக் கண்டு தன்னிலையைப்பற்றித் தான்திருப்தியடைதல்வேண்டும்.

37. கணவர் மதுபான முதலிய துற்கிர்த்தியம் செய்கின்றவராயின், தன்னாலியன்றவளவு இதம்பேசி நல்ல வழியில்கொண்டுவர முயலவேண்டும், அவரது குற்றங்களைப் பிறருக்கு எடுத்துரைக்கலாகாது. "தூற்றும் பெண்டிர் கூற்றெனத்தகும்" என்று ஔவையார் கூறலுமுணர்க.

38. அயலார் தரித்திருக்கும் ஆபரணங்களைப் போலவே, தனக்குக் கடன் பட்டாவது செய்து தரும்படி கொழுநரைத்துன்புறுத்த லாகாது. அப்படிச் செய்தும் தராவிடின் அவரை அவமதிக்க லாகாது; "மங்கலமென்ப மனைமாட்சி மற்றதன் நன்கல நன்மக்கட்பேறு" என்ற திருக்குறளின்படி, உத்தம குலத்துப் பெண்ணுக்கு நல்ல புதல்வரைப் பெறுதலே போதுமான நல்லவாபரணமாம்.

39. நாயகருக்குப் பரஸ்திரியின் சகவாசமாயிருக்கிறதென்று அவரை உபசரிக்காமலும், அவரோடு உரையாடாமலும் இருத்தலாகாது. நாளுக்கு நாள் அவர் மனமிரங்கும்படி முகமலர்ச்சிகாட்டி இன்சொற்களால் தன்வசப்படுத்தல்வேண்டும்.

40. குருடர், செவிடர், விருத்தர், நோயாளர், நாதனற்றவர், நொண்டிகள், ஊமைகள் முதலாயினோர் தேகியென்று வந்தால், இல்லையென்று சொல்லாமலும் கடூரமாய் அவர்களைக் கோபியாமலும், தன்னாலியன்ற மட்டும் பிக்ஷை கொடுத்து முகமலர்ச்சியோடு அவர்களை அனுப்புதல்வேண்டும்.

41. தன்பிள்ளையிடத்தில் பாராட்டும் விசுவாசத்தைக்காட்டிலும், சக்களத்தி பிள்ளைகள், மைத்துனன் பிள்ளைகளாகிய இவர்கள்மேல் மனப்பூர்த்தியாய் அதிக விசுவாசமுடையவளா யிருத்தல்வேண்டும்.

42. அந்நியரிடத்தில் பெற்ற தானத்தைக் கெட்ட வழியில் செலவழித்தலும், சற்பாத்திரத்தில் மூன்றிலொரு பாகமாவது செலவழிக்காது பொருளிருப்புச் செய்து வைத்துக் கொண்டிருத்தலு மாகாவாம்.

43. மாமன், மாமி முதலானவர்கள் பேரிலிருக்கும் கோபத்தால் பிறரைச்சார்த்தி அடிப்பதும் வைவது மாகாவாம், "கொண்டவன் பலமிருந்தாற் குப்பையேறிச்சண்டை செய்யலாம்" என்றபடி, புருஷருடையதயை நமக்குப் பூரணமா யிருக்கிறதென்று வீட்டிலுள்ளவர்களையும், மற்றவர்களையும் எந்நேரமும் அச்சமுறுத்தி வாதுக்கழைக்கலாகாது.

44. கணவர் புசிப்புக் கெதிர்பார்த்திருந்து, வந்தபிறகு அவர் நாவிற் கின்பமாகிய நல்லுணவுகளாலுண்பித்து, அருகே இருந்து பரிமாறல்வேண்டும்; அவர் புசித்தபின் அப்பரிகல சேஷத்தை அமிர்தம் போலப் புசித்தல்வேண்டும்.

45. கருப்பிணி, விருத்தர்கள், பாலகர், மாமன், மாமிமுதலிய இவர்கட்குச் சுத்தமாகிய உணவுகளை முன்னுண்பித்துப் பின்பு தாம் புசித்தல்வேண்டும்.

46. உதயகாலத்தில் கணவருக்கு நித்திரைபங்கம் வாராமல் சர்வ ஜாக்கிரதையாய் முன்னெழுந்து கடவுளை வணங்கித் தந்தசுத்திச் செய்து நெற்றியில் திலகம் அணிந்து கணவரைத் தன்முகம் பார்க்கும்படி செய்யவேண்டும்; பிறகு மாமன், மாமி, முதலானவர்களை வந்தித்து வீட்டின்பணிவிடைகள் யாவுந் தவறாமல்புரியவேண்டும்.

47. புருஷர் சயனிக்குமிடத்தை நன்றாய்ச் சுத்தஞ்செய்து அவருக்குப் புரியவேண்டிய பணிவிடைகள் யாவும் முடித்து அவர் உறங்கினபின் தான் உறங்கல் வேண்டும்.

48. தாய்வீடு அருகிலிருக்கிற தென்று அடிக்கடி அவ்விடத்தில் செல்லுதலும், தாய்வீட்டார் அதிக சம்பத்திலிருக்கிறார்க ளென்று புருடனை அசட்டை பண்ணுதலு மாகாவாம், "தாய் வீடோடிய பெண்ணும் போயோடாடிய கூத்துஞ் சமம்"

49. "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித்தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" என்ற திருக்குறளின் படி, முன்பு தன்னை கற்பினின்றுங்காப்பாற்றி, பின்பு தன்னை மணந்து கொண்ட நாயகனை யுண்டி முதலியவற்றாற் காப்பாற்றி, தம்மிருவரிடத்தும் நன்மை மிகுந்த புகழை நீங்காமற்காத்து நல்லொழுக்கத்தில் மறதி யில்லாதவளே பெண்ணென்று உரைத்திருப்பதைக் காண்க.

50. நற்குண நற்செய்கை யில்லாதவரோடு சினேகித்தல், அவர்களுக்குநேரிடும் சங்கடங்கள் யாவும் அவர்களோடு சினேகித்தவருக்கும் வந்து சம்பவித்து ஒர்வேளை பிராணனையும் இழக்கும்படி செய்யும் "ஆய்ந்

தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை தான்சாந் துயரந்தரும்'' என்பதுமது.

51. விசேஷ பூஷணங்கள் அணிந்திருந்த போதிலும், நெற்றியில் திலகமும், மெய்யில் மஞ்சளும் அணியாமலிருக்கலாகாது.

52. மனைவியுங் கணவனும் மனமொத்துத் தருமஞ்செய்தல் வேண்டும். புருஷனை கடவுளுடைய மகிமைகளைப் பற்றி யெடுத்துரைக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளல்வேண்டும்; சகலவித ஆபரணங்களைத் துறக்கும்படி இடர் நேர்ந்தாலும் மாங்கல்யத்தை மாத்திரந் துறக்கலாகாது.

53. ஒருநாள் ஒருவருக்கு அன்பாய்ப் படைத்த அன்னத்தை அடிக்கடி யேசிக்காட்டுவதும், பலபேரிருக்கையில் அவர்கட்குக் கொடாமல் நல்லுணவுகளைத் தானொருத்தியே புசிப்பது மாகாவாம், "விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவாமருந்தெனினும் வேண்டற் பாற்றன்று'' என்று கூறினர் மேலோர்.

54. விருந்தினரை தூரத்திலே கண்டவிடத்து முகமலர்ச்சி காட்டலும், சமீபத்து வந்தவிடத்து இன்சொற் சொல்லுதலும், உண்ண உடன்பட்டபோது உபசாரஞ் செய்தலும் அவசியமாம். "மோப்பக்குழையு மனிச்சம் முகந் திரிந்து நோக்க் குழையும் விருந்து'' என்பது மது.

55. நடக்கும்போதும், நிற்கும்போதும், உண்ணும்போதும், மற்றை வழிகளாலும் பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பங்கள் மறப்பினாலாவது வாராமல் முன்னரே அறிந்து காத்தல்வேண்டும்.

56. தன்னாயகனுக்குக் காலதேச வர்த்தமானத்தினால் ஆபத்து நேரிட்டால், தன்னுடைய ஆபரணம்

ஆடை முதலியவைகளை விற்றுவது அவ்வாபத்தை யொழிக்க முயலவேண்டும்.

57. புருடனுக்குத் தன் மாதா பிதாக்களிடத்தில் கோபம் பிறப்பின், அதை யின் சொற்களால் தணித்தல்வேண்டும். அப்படி நடப்பவளுடைய மாட்சிமை யாவராலும் புகழப்படும்.

58. கணவனுக்குப் புரியும் உபசாரத்தைப்போலவே, மாமன் மாமிகளுக்குஞ் செய்தல்வேண்டும். அவர்கள் ஒருபோது கடுஞ்சொல் சொல்லினும், அதைக்கொழுநனிடத்து ஒன்றை யிரண்டாகப் புனைந்துக் கணவனுக்குக் கோபம் பிறக்கும்படி செய்யலாகாது. அவர்களை இருமுது குரவர்களாகப் பாவித்துக் குடும்ப பாரத்தைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டு, பணிவிடைகளில் குறைவின்றி நிறைவேற்ற வேண்டும் "வல்லடி வழக்கைச் சொல்லடி மாமி" என்று மாமி முதலியோரை வாதுக் கிழுக்கலாகாது.

59. தன் பணிவிடைக்காரி தனக்கு மனங்களிப்படையும்படி நடந்த போதிலும், அவள் விஷயத்தில் கண்ணோக்க முடையவளாயிருத்தல்வேண்டும்.

60. அழுக்கடைந்த ஆடையைத் தோய்த்துடுக்காமலும், விட்டைச் சுத்தப் படுத்தாமலும், சமைப்பதற்குமுன் ஸ்நானம் செய்யாமலும், புசிப்பதற்கு முன் முகம், கரம், கால்களைக் கழுவாமலு மிருக்கலாகாது. "நன்றிக்கு வித்தாகு நல்லொழுக்கந், தீயொழுக்க மென்று மிடும்பை தரும்" என்பது தவறன்றே.

61. மாமன், மாமி, மைத்துனர் முதலாயினோர் பசியினால் வருந்த தன் வயிற்றைப் பெரிதாகப் பாவித்துச் செவ்வையாய் வயிறு நிரம்ப வுண்டு களிக்கும்

லோபிகள் வறுமையால் பலவிதத் துன்பங்கட்காளாகி ஊரெங்குந் திரிந்து இரந்து உழன்று மறுமையில் நரக மெய்துவார்கள்.

62. பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடு என்ற படி குற்றமற்ற நல்ல வித்தா யிருந்தபோதிலும், உவர் நிலத்தின் கண் விதைத்தால், அது எப்படிப் பயிராக மாட்டாதோ அதுபோல், குற்றம் பொருந்திய அசத்பாத்திரமா யுள்ளோர்க்குக் கொடுத்த தானமும் பலத்தினைக் கொடுக்க மாட்டாது.

63. புருடன் அடித்தால் தானும் அடிக்க முயலுதலும், வைதால் தானும் வைதலுமாகாவாம் அவ்வாறு ஒழுகுபவள் பலவிதத் துன்பங்கட்காளாகி வருந்திக் கொண்டிருப்பாள்.

64. பொன்னைப்புட மிடுந்தோறும் பொன் பிரகாசிப்பதுபோல், இல்லறத்தில் பயிற்சி மேலிடுந்தோறும் நன்னடைக்கைகளில் சற்றுந் தவறின்றி அருந்ததி இவளே என்று யாவரும் கொண்டாடும்படி நடந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

65. தன்னையொத்த மாதர்களோடு மருவி வாழும்போது, ஒருக்கால், அவர்கள் நன்னெறியினின்றும் சற்றேதவறுஞ் சமையத்து, அப்போதைக் கப்போதே கண்டித்து நல்லறிவுச்சுடர்கொளுத்தி திருத்தல்வேண்டும் "நகுதற் பொருட்டன்று நட்டன் மிகுதிக்கண் மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு" என்பது விதியாம்.

66. அந்நியர்கட்கு, எச்சி லுணவுகளைப் படைக்கலாகாது, உயிர்க்கொலைசெய்யலாகாது, லாகிரி வஸ்துக்களை தின்னலாகாது, கூத்துப்பார்க்கப்போகலாகாது, சூதாடலாகாது, அந்நியர் கிருகத்திற் போய் உறங்கலாகாது, கணவனைப்பேரிட்டழைக்கலாகாது.

2

67. வாழ்க்கைக்கு வேண்டியபொருள்களை யறிந்து காப்பாற்றி வைத்தலும், உண்டிசமைத்தலில் வல்லமையும், உபகாரஞ் செய்தலும், வருவாய்க்குத் தக்கபடி செலவழித்தலும் பெண்களுக்கு அவசியமிருக்க வேண்டும்.

68. பரபுருஷர்களுடைய இளமை, அழகு, செல்வ முதலியவற்றுள் மனமயங்கி அவர்களிடத்து இச்சை செல்லும்படி இடந்தரலாகாது.

69. நற்குண நற்செய்கையிற் சிறந்தும், உலகம் பழிப்பதற்கிடங் கொடாமலும், சத்தியவிரதங்கெடாமலும், நாயகனே கடவுளென்று, தன் முன்தானேயே தனக்குங் காவலாகவுங் கொண்டிருக்கும் பதிவிரதையால், புருடனுக்கு நேரிடும் விபத்தும் நீங்கி அழியாச் செல்வமும் உண்டாகும்.

70. கோடைகாலம், மழைக்காலம் இப்படிப்பட்ட காலங்களில், இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவைகளைச்சமையமறிந்துசேகரித்துக்காப்பற்றல் வேண்டும். காரெலியும் ஆகாரத்தை உத்தேசித்துச்சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய காலங்களில் தானிய முதலிய வற்றை வயலிடத்துள்ள வளைகளிற் சேர்த்துக் கொள்ளுவதை நாம் பார்ப்பதே போதுமான சாட்சியாயிருக்கின்றது.

71. அந்நியருடைய பொருளைக் கனவிலாகிலும் திருட நினைக்கலாகாது. அப்படிக் களவினால் சேரும் செல்வம்,அப்போதுமாத்திரம் வளர்வதுபோலக்காட்டி உள்ளபொருளோடு யானை யுண்ட விளாங்கனிபோல் அதுவும் அழியும். மேலும், அப்படிப்பட்டவர் இம்மையில்அரசனாலும் மற்றோராலும் தண்டனை, அவமானம் முதலியவை அடைவதோடு, மறுமையில் நரகத்திலும்

தள்ளப்படுவர். "களவினா லாகிய வாக்க மளவிறந் தாவது போலக் கெடும்" என்பது நீதிமொழி.

72. மாமன், மாமி முதலியபந்துக்களேயும், மற்றுமுள்ள பெரியோர்களேயும் பூசித்து மரியாதை பணிவிடைகளில் குன்றுமல் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும்; "பெரியாரைப் பேணுதொழுகிற் பெரியாரால் பேராவிடும்பை தரும்" என்பது தமிழ்மறை.

73. வீட்டிலுள்ள உடைமைகளைக்கொழுநனது அநுமதியின்றி பிறருக்குக் கொடுத்தலும், கொதுவை வைத்தலும், அல்லது, பொருளேவட்டிக்குக் கொடுத்தலுமாகாவாம்.

74. தன் பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரம் எல்லாவித நன்மையும் பாக்கியமும் தேடிவைத்து,சக்களத்திப்பிள்ளைகளை கஞ்சிக்கலேயும்படி கோவணுண்டிகளாக்கி விடுதல் கூடாது.

75. மிக்க செல்வ வந்தனுகிய ஒருவனுக்குவாழ்க்கைப்பட்டால், அச்செல்வம் நல்வினை வசத்தால் வருவது கூத்தாடல் செய்கின்ற அவையினிடத்து சேரும் ஜனக்கூட்டத்தை ஒக்கும். அதுகலேந்தபோது, அச்செல்வம் நீங்குதலே ஒக்கும். ஆகையால், நிலேயற்ற செல்வம் வந்தபோது களியாமலும், வறுமை வந்தபோது துக்கிக்காமலும் இரண்டினிடத்தும் இசைந்து அநுபவித்தலே மேன்மை.

76. "உலகத்தோடொத்துவாழ்" என்ற முதுமொழியின்படி, எப்போதும் உலகத்தார் நடக்கும் மார்க்கங்களில், தானும், தன் கொழுநனும் வழுவின்றி நடப்பது மிக நன்மையைத்தரும்.

77. அந்நியர் தனக்குக் கெடுதி செய்யின், தானும் அவ்விதஞ்செய்ய சமையம்பார்த்திராமல் உடனே மறந்துவிடவேண்டும். ஆனால், நன்றி செய்தால், அதை எப்போதும் மறக்கலாகாது. "நன்றிமறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல தன்றே மறப்பது நன்று" என்றது மிக்கருத்தே.

78. தாகமெடுத்தவனுக்குத் தண்ணீரும், பசியால் பிடிக்கப்பட்டவனுக்கு அன்னமும், இருக்க இடமில்லாமல் அலைபவனுக்கு மனையையும், இரப்பவனுக்குப் பொருளையும் தன்னாலியன்றளவு தானஞ்செய்துவரல் வேண்டும்.

79. அந்நியர்களுடைய பொருளை வஞ்சனையால் வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர், அவர்களைத்துயரக்கடலில் முழுகும்படிச் செய்தல், அந்நியர்களைப்பழித்தல், அநாசாரத்தை யநுஷ்டித்தல், துவேஷங் கொள்ளுதல், வீணாசை கொள்ளுதல் முதலியயாவும் குற்றங்களாம்.

80. புருடன் அடித்தால், பத்திர காளியைப் போல் தெருவில் வந்து ஓலமிட்டுப் புருடனை அவமானப்படுத்துபவள் இம்மை மறுமைகளில் கொடியவேதனைகளை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பாள்.

81. அந்நியரைக் காணாவிடத்து, அவர்கள் குற்றங்களைப் பலரறியக் கூறுதலும், கண்டவிடத்துப் புகழுதலும், ஒருவர் மொழிந்த வார்த்தைகளை மற்றொருவருக்குக் கூறிக் கலகஞ்செய்தலு மாகாவாம். "புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல் அறங்கூறுமாக்கந்தரும்" என்பது விதியாம்.

82. பிரமசாரிக்கும், வானப்பிரஸ்தனுக்கும், சந்நியாசிக்கும், பசி, நோய், குளிர் முதலியவைகளால் நேரிடும் துன்பங்கட்கு இடையூறு வாராமல்; உண்டி,

மருந்து முதலியவைகளைக் கொடுத்துத் தானும் தன் கொழுநனும் அவர்களுக்குத் துணையாய்நின்று காப்பாற்றல் வேண்டும்.

83. தேவாலயம் நித்தியோற் சவத்தினாலும், இராத்திரி பூரணச்சந்திரனாலும், பிரகாசிப்பதுபோல், ஒருகுடும்பம் நற்குண நற்செய்கையுள்ள பெண்ணினால் பிரகாசித்தல் வேண்டும்.

84. தன்னாயகன் கரத்தால் எப்பொருளைக் கொடுப்பினுங் குறைவென்றெண்ணாமல்நிறைவாய்க்கொள்ளல்வேண்டும். நாயகன்ஒருவருக்கொன்றளித்தால், தானும் அதற்கு இசைந்திருத்தல் வேண்டும். தன்வசத்தில் ஒப்புவித்த பொருளை உயிர்போற் காத்து அவர் கேட்டபோது தடையின்றி கொடுத்துவிடல்வேண்டும்.

85. எவராயினும் தன்னைமட்டுமரியாதையின்றி வைதாலும், அதனையொரு பொருளாக மதியாமல் மௌனமாயிருத்தல் வேண்டுமேயல்லது, எதிரிட்டுச் சண்டை செய்யலாகாது "அகழ்வாரைத்தாங்கு நிலம் போலத்தம்மை இகழ்வார்ப் பொறுத்தறலை" என்பது, தேவர் திருவாக்கு.

86. மனைவியால் கணவன் களிப்பினை யடைந்தவனும், மனைவியுங் கணவனால் களிப்பினை அடைந்தவளாயும், எக்குடும்பத்தி லிருப்பரோ அக்குடும்பத்துக்குக் குறைவில்லா மங்களகரமுண்டாகும்

87. வாசற்படி, உரல், உலக்கை, முறம், அம்மி முதலிய இடங்களில் உட்காரலாகாது. மலம், மூத்திரம், மயிர், சாம்பல், உமி, கரி, எலும்பு, மண்டையோடு இவற்றினை மிதிக்கலாகாது. இதனால், தரித்திரமுண்டாகும்,

88. மாதர்கள் புருடரிடத்து மாத்திரம் அன்புடையவர்களாய் அவரே நமக்குப் பிரதானமன்றி, அவரை யின்றெடுத்தவர்கள் நமக்கு வேண்டுவதில்லையென்றுநிராகரிக்கலாகாது. "கலப்பணத்தைப்பார்க்கிலும் ஒரு கிழப்பிணமிருப்பது மேல்" என்னும் பழமொழியுமுண்டு.

89. தன் வீட்டிலுள்ள, நாத்திமார், ஓரகத்தி, மாமியார் முதலாயினர் "ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்" என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, குடித்தனப்பாங்கில் அற்பகுற்றம் செய்யும்படி நேரிட்டாலும், அல்லது, அடாததை ஒருக்கால் செய்துவிட்டாலும், அதைப் பெரிதாயெண்ணி குண்டுணிகளைப்போல் கோள்மூட்டி குட்டிக்கலகஞ் செய்யலாகாது,

90. சுபாசுபங்களில் யார்யார்க்கு எந்தெந்த மரியாதைகளை நடத்தல்வேண்டுமோ அவைகளைத் தன்னாலியன்றளவு மனமொத்துச் செய்தல் வேண்டும்.

91. ஆசாரியனுடைய கடாக்ஷமின்றி சிஷ்யனுக்கு எப்படி ஞானம் உதயமாகமாட்டாதோ அதுபோல், இல்வாழ்க்கையில் அநுபவமுதிற்சியிற் றேர்ந்த மாமியார் இடித்துக்கூறும் புத்திமதிகளைக் கவனியாத மருகியர்களுக்கும் இல்வாழ்க்கையி னியல்பு விளங்காது. "பொன்னன மருமகளாயினும் மண்ணாலோர் மாமியார் வேண்டும்" என்பது உலகவழக்கமல்லவா?

92. தன் இனத்தாரில், இவன் ஏழையென்று அவனை நீக்க நினைத்தலும், இவன் தனவா னென்று அநுசரித்தலும் கூடாவாம். யாவரையும் சமமாய்ப் பாவித்து இல்லறம் நடாத்தவேண்டுவது தருமமாம்.

93. மாமன், மாமி முதலியோர் நாற்பது சென்றால் நாய்க்குணம் என்பதுபோல், துணதுண வென்று பேசி நிஷ்டூர வார்த்தைகளால் வைதாலும், தண்டித்தாலும் அவைகளைக் கவனியாமல் இவளே திருமகளென்று கொண்டாடும்படி பெயரெடுக்கவேண்டும்.

94. கணவன், மாமி, மாமன் முதலாயினோர் ஓர் பொருளை வாய்மலர்ந்துகேட்கு முன்னரே, தாய் பசித்தூட்டும் தன்மையைப்போல், குறிப்பாலுணர்ந்து அதை முன்னுதாய் நடத்திவைத்தல் வேண்டும்.

95. தாய் தந்தையர்கள் வழியைச் சேர்ந்த உறவினர் வந்தவுடன் மரியாதைகள் புரிந்து அறுசுவையுண்டியளித்து, நல்ல வஸ்திராபரணங்கள் கொடுத்துபசரித்தலும், மாமன், மாமியைச் சார்ந்தவர்களாயிருப்பின், அவர்களை ஏரெடுத்து நோக்காமலிருத்தலும் ஆகாவாம். இருபக்ஷத்திலும் தன்னாலியன்ற மட்டும் தக்க மரியாதைகள் செய்து முகமலர்ச்சியாய் அனுப்புதல் வேண்டும்.

96. மாமன், மாமி, ஓரகத்தி, மைத்துனர் முதலியோர் இட்டகட்டளையை மீறி, இவர்கள் யார்? நமக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்று அசட்டை செய்யலாகாது. இவர்களேதனக்குப்பெருந்துணையென்று நம்பியிருத்தல் வேண்டும்.

97. தூரஸ்திரீ விலக்காயுள்ள மூன்று நாட்களிலும் எந்த பதார்த்தங்களையுந் தீண்டாமல் நன்காநாள் ஸ்நானஞ்செய்து தன்னாயகன் முகத்திலேயே விழித்தல் வேண்டும்; அவரில்லையாயின், தலைவனை மனத்தில் உன்னி, சூரியனை நமஸ்கரித்தல் வேண்டும்.

98. புருடன் தேகவியோகம் ஆகுங்காலையில அவன் மனங் கலங்கும்படி மேலே விழ்ந்து அழலாகாது. அவன் மனம் ஆண்டவனிடத்தில் பொருந்தும்படி பெரியோர்களைக் கொண்டு அருட்பாக்களை யோதுவித்தல் வேண்டும்.

99. புருடன் இறந்துவிட்ட பிறகு விதவை ஸ்திரியானவள் நித்திய ஸ்நானம் பண்ணி நியமமுடித்து, ஒருவேளை புசித்து, தன்னுடைய பர்த்தாவை எந்நேரமும் மனத்தில் உன்னி, இஷ்டதெய்வத்தைப் போற்றிச், சற்கருமங்களை யநுசரித்து, பாய், தலைக்கணை, பஞ்சணைகளை விலக்கி, நல்ல வஸ்திராபரணங்களை வெறுத்து, பெரியோர்களுக்குப் பூஜை முதலிய உபசாரம் பண்ணி,பரதேசிகளுக்கு இயன்றளவுபிக்ஷை கொடுத்து, மனம் அடக்கி, எந்நேரமும் ஆண்டவன் திருவடியை தியானித்திருத்தல் வேண்டும். தன் வீட்டை விட்டுத் தன் சுற்றத்தா ரனுமதியின்றி, வேறொருவருடனாவது, தன்னிஷ்டப்படியாவது வெளியில்சஞ்சரித்தலுமாகாவாம்.

100. அக்கினி சாட்சியாய்விவாகஞ்செய்த மணவாளனை வஞ்சித்து அவன் சொற்படி நடவாத ஸ்திரிகள் காசம், குஷ்டம், பாண்டு முதலியவியாதிகளாலும், கொடும் பசியாலும் மிக வருந்துவார்கள்.

கற்புடையவர்களது

பிரபாவவரலாறு.

மத்திர தேசாதிபதி யென்னும் அசுவபதி மஹாராஜன் மாளவியாகிய தேவியுடன் கூடிவாழுநாளில்; சகல சாம்பிராச்சியம் சம்பூரணமா யிருந்தும், புத்திரப் பேறில்லாக் கொடுமையால் வருத்த முற்றிருக்கையில், திரிலோக வாசியாகிய நாரத முனிவரைத் தரிசிக்கப்பெற்று, அவர்பால் தங்கள் குறைகளைமுறையிட, அவர் தேவியார் கடாக்ஷத்தால் இன்னும்சிலகாலத்திற்குள் ஒரு குழந்தை பிறக்கு மென்று சொல்லிப் போயினர். அவ்வண்ணமேசிலகாலங் கழித்துப் பார்வதியார் அநுக்கிரகத்தால் நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில், தேஜோ மயமாகிய வொருமகவைப் பெற்று, சாவித்திரி யென்று நாமகரணஞ் செய்து வளர்த்து மங்கைப் பருவம் வந்தகாலத்து, நங்கைக்குத் தகுந்த நாயகன்வேண்டுமே எங்கு வாய்ப்பானென்று தந்தைதா யிருவரும் ஏங்கி யிருக்கையில், ஒருநாள், முன்போலவே நாரத முனிவர்வரலும், அவரை எதிர்கொண்டு சிங்காசனத்திலிருத்தி, மனங்குழைந்து அம்முநீந்திரரைப் பார்த்துத் தேவர் கட்டளைப்படி உதித்த சாவித்திரிக்குத் தகுந்த கொழுநன்வேண்டுமே யென்று சஞ்சலப்படுகின்றோ மென்றுகூற, அதற்கு யாழ்முனிவர் அவரவர்கள் வினையின் வண்ணம் எதுவும் நடக்கும் நீங்கள் ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம். சர்வஜீவ தயாபரமூர்த்தி சாவித்திரியினது மனத்தில் குறித்திருக்குந்தலைவனையே தலைவனாக விதித்திருக்கின்றார். அவனுக்கே

பாணிக்கிரஹணஞ் செய்து கொடுப்பது உத்தமமெ ன்று நவிலக் கேட்டு, இராஜன் குமாரத்தியினது முக த்தை நோக்கி, அம்மா! உன் மனத்தில் குறித்திருக் கும் நாயகனைச் சொல்லென்று கேட்க, பருவமங்கை யாதலினால் சற்றுநேரந் தாமதித்து ஐயா! நான் சிறு பெண்ணாகிய காலத்தில் பூங்காவனத்தில் என் சேடி யர்களோடு விளையாடிக்கொண் டிருந்தபோது, சாலுவ தேசாதிபதி குமாரன் சத்தியவான் அவ்வழியாய்க்குதி ரையின்மேல் போகக்கண்டு, அன்றே நெஞ்சில் அவ ரை வரித்தேனென்று மொழிய, இதுகளை நாரதரிட த்து விண்ணப்பஞ் செய்து, சுவாமி! அந்தச்சாலுவ தேசாதிபதியின் புத்திர சிகாமணியாகிய சத்தியவானு டைய குணநிசயங்களை தயைசெய்ய வேண்டுமென்று பணிவாகக் கேட்டனர். பகவான் ஸ்ரீநாரத முனிவர் மொழிகின்றார். அந்த இறைவன் அழகில் சிறந்தவன், ஆண்மையி லுயர்ந்தவன், ஆயினும், இன்னம் ஒருவரு டத்தில் தேகவியோகமாவன். அவன் தாய்தந்தை யிரு வருக்குங் கண்ணில்லாமல் தங்களிராச்சியத்தைச் சத் துருவினிடத்தில் ஒப்புவித்து விட்டு அரணியத்தில் கஷ்ட தசையடைந்து வாசஞ் செய்கின்றார்க ளென்று கூறி நம்மிருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தனர். இதைக்கேட்ட மாதா பிதாக்கள் மிகுதியும் வருத்தமுற்று தமதுசெல் வக் குமாரத்தியை நோக்கி, நாரதமுனிவர் நவின்றதை க்கேட்டனை யன்றோ? அவர்கள் புத்திரனை மணக்க விரும்புவது தகுதியன்று. வேறு புருடனை விரும் புவையென்று கூற, சாவித்திரி, அவர்கள் வருத்த முற்று வனத்திலிருந்தாலும், இன்னும் வரவேண்டிய தியலவ நேரிட்டாலும், அந்தச் சத்தியவானே நாய கன், நானே அவருக்குப் பத்தினி யென்னினையின்வண்

ணம் நடக்குமேயன்றி வேறு நடவாது. ஆகையால், நீங்கள் ஒன்றுக்குஞ் சிந்திக்காமல் என்னை சத்தியவானுக்கே விவாஹஞ் செய்து கொடுத்துவிடுங்களென்று சொல்லினள். அப்படியே மத்திர தேசாதிபதி வனத்திலிருக்கும் சத்தியவானின் தந்தை தாயர்களிடஞ் சென்று நோக்கி, என்பெண் உம்முடைய குமாரனை விவாஹஞ் செய்துகொள்ளக் கருதினள் என்றுகூற, சாலுவராஜன் சற்றுலோசித்துச் சம்மதித்தனன். உடனேமத்திர தேசாதிபதி நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் கன்னிகாதானமாகச் செய்து முடித்துக் குமாரத்திக்குச் சில நீதிகளைக் கூறி, தன்னிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பால், சாவித்திரியும், சத்தியவானும், பாலும் பழமும், உடலும் உயிரும்போல மனம் பொருந்தி வாழுங்காலத்தில், சாவித்திரி மூன்றுவது சாமத்திலெழுந்து நித்தியக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, கனி காய்களைக் கொண்டுவரும்படி நாயகன் சென்றபின், மாமன் மாமியாரை நித்திரை நீக்கி அவர்கட்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகள் புரிந்து தருமகதைகளைப் பேசிக்கொண்டு அன்னோர் கால்களையும் கரங்களையும் மெல்லெனப் பிடித்துக் கொண்டிருந்து, நாயகன் வந்தவுடன், அவன் கொண்டுவந்த காய்கனி கிழங்குகளை இருகுரவருக்கு முண்பித்து ,அப்பால், தன் காதலனுக்குக் களைதீரச்செய்து, அவன் உண்ட பின்பு அவனுண்ட சேஷத்தை அருவருப்பில்லாமல் அமிர்தம்போல உண்டு, கண்டோர் அருந்ததி இவளெனக் கூறும்படி ஒழுகி அகமகிழ்ந்திருக்குநாளிலே, பகவான் நாரதமுனிவர் நவின்ற வாக்கியத்தை மனத்திலிருத்திவருந்தும் இத்தையனயகி, ஒவ்வொரு நாளாகக் கணக்கிட்டு இன்னம் நான்குநாளிருக்கின்றன; தன் நாயகனு

க்கு ஆயுளென்று கருதி மிகுந்த சாக்கிரதையுட
மூன்றுநாள் வரையும் அன்னபான முதலியவை நீக்கி,
தேவியாரைத் தியானித்துக்கொண்டு, நான்காநாள் உத
யத்திற்கு முன்னெழுந்து, கணவனை நோக்கித் தமி
யளும் தேவரீருடன் காட்டுக்கு வருகின்றேன்; தடை
சொல்லாமல் அடியேனையும் உடன் கொண்டு போக
வேண்டு மென்று இரந்து கேட்டுக் கொண்டனள்.
அது கேட்ட சத்தியவான், என்தாய் தந்தையரது கட்
டளை பெற்று வருவாயாயின் வரலாமென்று சொல்ல,
அப்படியே, தன் மாமன் மாமியை வணங்கி உங்கள்
குமாரரோடு காட்டுக்குப்போய் வருகின்றேனென்று
விண்ணப்பஞ் செய்தனள். அவர்களும் நல்வினை வசத்
தால் உடன்பட்டுப் புத்திரனையழைத்து, இப்பெண்ணை
ஜாக்கிரதையாய் அழைத்துக் கொண்டுபோய் வெகு
விரைவில் வரக்கடவை யென்று ஆசீர்வதித்து அனுப்
பினர். இவ்விருவரும் சந்தோஷத்துடன் வனத்திற்குச்
செல்லுகையில், சாவித்திரியானவள் செம்பருக்தோடு
நிழலுஞ் சென்றதுபோலப்பிரியாமல் தொடர்ந்து பின்
பற்றும்போது, பற்பல கனிகளை யுடைய ஒரு விரு
க்ஷத்தைக் கண்டு, அதில் ஏறுவதற்கு விரும்பிய சத்
தியவானனவன், தன் பத்தினியை நோக்கி, இப்போது
என் கரங்கள் கால்கள் நடுங்குகின்றன; ஓய்ந்து போகி
ன்றன; கண்கள் சுழன்று ஒளிமழுங்குகின்றன; சுவா
சம் தடுமாறுகின்றனவென்று சொல்லிச் சாய்ந்தனன்.
அவ்வாறு சாய்ந்த காதலனைத் தன் மடியின் மீது சிர
த்தை வைத்துப் படுக்கச் செய்துகொண்டு எங்கியிருக்
குஞ்சமையத்தில், யமன் பதிவிரதையாகிய சாவித்திரி
யம்மனை நெருங்கிவர உடல் நடுங்கி மெதுவாக வந்து
சத்தியவானுடைய பிராணனைக் கார்தம் இரும்பைஇழு

க்குந்தன்மைபோல், கைக்கொண்டு நடக்கக்கண்ணுற்ற சாவித்திரி, தன்மடியிலிருந்த சிரசை பூமியில்வைத்து விட்டு, தன் கண்களுக்கு நேராகக் காணுகின்ற மஹா புருடனைத் தொடர்ந்து போகையில், மறலியானவன் திரும்பிப்பார்த்து, நீயாரம்மா வென்று வினவினன்? சாவித்திரி தீர்க்கதெண்டஞ்செய்து சுவாமி! என்நாயக னுடைய பிராணனைக் கைக்கொண்டு போகின்ற நீர் யாரையாவென்று கேட்க, தென்திசைக்கோன் நகைத் துப் பதிவிரதையின் மஹத்துவத்திற்குச் சந்தோஷங் கொண்டு அம்மா கேளாய், நான் பாவபுண்ணியமறிந்து நடுநிலைமைத்தொழில் செய்கின்றயமன்; உன்னுடைய பதிக்கு ஆயுள் இன்று பதினைந்து நாழிகையுடன்முடி ந்துவிட்டது. இந்தச் சத்தியவான் உத்தமனாகையால், நானேவந்து கைக்கொண்டேன்; நான் தேவன். நீங்கள் இருவிரும் மக்கள். உம்முடைய நற்குண நற்செய்கை யால் என்னைக்காணப் பெற்றாய், நீயேன் கால்வருந்த வருகின்றனை, இவ்விடம் நில் நில்லென்று சொல்லி னன். அந்த அம்மாள், நாங்களிருவரும் உடலும் உயி ரும்போலிருந்தோம், உடலைவிட்டு உயிரைக்கொண்டு போவது நீதியன்று, என்னையும் உடன் கொண்டுபோ வது உத்தமமென்றியம்பக் கேட்ட கூற்றுவன், ஆயுள் முடியாமல் உன்னை யழைத்துக்கொண்டுபோக என் னால் இயலாது; ஆகையால், உனக்குப் புருடன் தவிர, வேறுவரங்களை எதாகிலும் வேண்டியிருந்தால் கேளா யென்று கூறினர். அம்மொழியைக் கேட்டு, ஆண்ட வனே! என் மாமனார் மாமியார் இருவருக்குங் கண்கள் தெரியும்படி கடாட்சிக்க வேண்டுமென்றுகேட்க; அப் படியே கொடுத்தேனென்று சொல்லி மறலிநடத்தலும், பெண்ணரசி மீண்டும் விடாது தொடர்ந்து வருவதை

அந்தகன்கண்டு, ஏனம்மா நீ ஒன்றியாக வருகின்ற னையே? வியர்வை பெருகவருந்தி வருவானேன்? நின் றுவிடென்று கூறினன். அதற்குசாவித்திரி நாயகனில் லா வாழ்வு நஷ்டமென்றும், புருடனை யிழந்த பூவை பூபாரமென்றும், என்போலொத்த பெண்கள் யாவரும் செழித்துக் களிக்கவும், நான் கண்ணீர் சொரிந்து தத்தளிக்கவுஞ் செய்வது உமக்கழகன்றென்றும்சொல் லிப் புலம்பினள். அதற்கு, யமன் இவ்வுயிர் தவிர வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, தன்மாமனுருக்குப் பழையபடி இராச்சிய சம்பிரமச் செல்வங்க ளெல் லாம் கிடைக்கும்படிவேண்ட அப்படியே ஆகுகவெ ன்று சொல்லி தென்திசைக்கோன் நடக்க, விடாமல் தொடர்ந்து நெடுந்தூரம் பின்தொடர்வதைக் கண்டு தாயே! ஏனிப்படி வருந்துகின்றாய் ஜன்மிக்கும்போதே ஆயுள் இவ்வளவென்று நிர்ணயித்திருக்கிறது. அவ ரவர்களை நன்மை தீமைக்குத் தக்கதாய் நடத்துவேன். ஆகையால், வேறுவரங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலா மென்று கூறினன். அம்மொழியைக்கேட்டு சாவித்திரி என் தந்தை சிந்தைகளிக்கும்படி நூறுமைந்தரைத் தந்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, அப்படியே தந்தே னென்று நடுவன்கூறி, அந்தரத்தில் மறைந்துபோயி னன். அப்பால், சாவித்திரி சிந்தைகலங்கி வந்தவழி தெரியாமல் எந்தவழிமறைந்தானென்று ஏங்கித்தென் றிசையை நாடி ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்து வரு வதைக்கண்டு ஒருகற்புடைய பெண்மனம் நொந்தால் ஏதாமோ, எப்படிவிளையுமோவென்று சிந்தித்துக் கூற் றுவன் எதிரில் தோன்றி, அம்மா! உனக்கு அநேகவர த்தைக்கொடுத்தேனென்றுகூற,சாவித்திரி இன்னமும் மேலாகியபாக்கியங்களைக் கொடுத்தாலும்அவை என்ன

பலனைக் கொடுக்கும் இறைவனே! என் புருஷனையும் தயைசெய்து விடுவிப்பீராகில், நீர்கொடுத்த பாக்கிய மெல்லாம் பயன்படும் எனக்கு மாங்கல்ய பிட்சை யருள்புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டுமென் றிரங்கினள். அச் சாவித்திரியைக் கூற்றுவன் நோக்கித் தாயே! நீ சிறந்த உத்தமியாதலால், உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாய், யானும் மெத்தவும் மகிழ்ந்தேன். உன்னுடைய நாயகன் பிழைக்கவும், நீ சகல நலங்களையும்பெற்று வாழக்கடவையென்று வரங்கொடுத்து ஆசிர்வதித்தான். சாவித்திரியம்மை தருமனுக்குச்சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து விடை பெற்றுக் கொண்டு,முன்னிருந்தவிடத்திற்கு வந்துபுருடனுடைய சிரத்தை எடுத்து மடிமீது வைத்து முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நித்திரை நீங்கி எழுந்தவரைப்போலெழுந்து, மனைவியினுடைய முகத்தைப் பார்த்து நானயர்ந்து நித்திரை செய்தேனே, என் எழுப்பாமல் போனாய்? பகலும் கழிந்தது. தாய் தந்தையர்கள் வருந்துவார்களே மேலும், ஒரு திவ்ய புருஷன் என்னைக் கைக்கொண்டு போகவும், ஒருத்தமப்பெண் பின்தொடர்ந்து,அவன்வசத்தினின்று மீட்டுக்கொண்டு வரவும், சொப்பனங்கண்டு விழித்துக்கொண்டேனென்று சொல்லினன். அச்சொல்லைக்கேட்ட சாவித்திரியானவள், நாயகன் முகத்தை நோக்கி, நீர்கண்டது கனவன்று நிஜமான காரியந்தானென்றுகூறி, இருவரும் வீட்டிற்கு அதிவேகமாய் வரும்போது, இவர்கள் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அன்னை தந்தையர்கள் மனம் நொந்து வாடித் தாங்களிருக்குமிடத்தில் நிழல் சாய்வதைக் கண்டு, ஐயோ! பொழுது போய்விட்டதே, எம்புத்திரனையும் மருமகளையும் இது

வரையும் வரக்காணோமே? எங்களுக்குங் கண்தெரிகின்றதே இதென்ன வாச்சரியமென்றிருக்கையில், மகனும் மருமகளும் வந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு அம்முதியவர்களுக்குக் கண்தெரிவதைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்ட மைந்தனையும் மருமகளையும் வாரி அணைத்து முத்தமிட்டு, காலையில் போன நீங்கள் இதுகாறும் வாராமலிருந்த காரணமென்னவென்று கேட்டனர். சாவித்திரியானவள், ஆதியோடந்தமாய் நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லக்கேள்வியுற்று மாமனாரும், மாமியாரும், மருமகளுடைய மகத்துவங்களை நினைத்து ஆநந்தபரவசராய், அம்மணி! சிந்தாமணி! பாக்கியவதி! நீ எங்கட்கு மருமகளாய் வாய்த்தபோதே இனியாது குறைவு எங்கட்குள்ளதென்று சொல்லி, வனத்தில் யாவரும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குநாளில், சாலுவதேசத்தை சண்டையிட்டுப் பறித்துக்கொண்ட சத்துருவானவன் இறந்துபோனான். பட்டணத்திற்கு அரசனில்லாமையால், பழைய மந்திரிகள் யானையை அலங்கரித்துக்கொண்டு வனத்திலிருக்குஞ் சாலுவ தேசாதிபதியைக் கண்டு வணங்கி, யானையின் மேலேற்றிக்கொண்டு வந்து இராஜபட்டாபிஷேகஞ் செய்தமையால், பழையபடி அசுவபதி ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்து வந்தான்.

விசிட்டாபுரமென்னும் பட்டணத்தில், கௌசிகன் என்றொரு வேதியன் குட்டநோயால் மிகவும் வருந்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் மனைவி, அவ்விதநோயால் வருந்துங் கணவனைத் தெய்வமாகப்பாவித்து, அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை வழுவின்றி நடத்திக்கொண்டு வந்தும், கொழுநன் நிட்டூரவார்த்தைகளால் வைதுகொண்டு வருவான். இப்படிக்

கொழுநனும் மனைவியும் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வருகையில், ஒருநாள் மனைவியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! இராஜ மார்க்கத்திலுள்ள கணிகை மாதொருத்தியை இன்று கண்டேன், கண்டது முதல் மதனன் அம்பு என் மார்பைப்பிளக்கின்றது. இப்போது, மாலைக்காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால், எனக்கிதுகாறுஞ் செய்துவந்த பணிவிடைகளைக் காட்டிலும், இப்போது காமத்தால் வருந்தும் என்னை, எவ்விதத்திலாவது அவளிடம் சேரச் செய்வையேல், உனக்கு எல்லாவித நன்மைகளு முண்டாகும்; அப்படி நீ செய்யா தொழியின், என்னுவி யுடம்பினைவிட்டு நீங்குமென்றனன். அதைக்கேட்டு, காமத்தால்வருந்துங்கணவனுக்குத் திருப்தி செய்ய வெண்ணமுடையவளாய்த் தன்னுடையை நன் குடுத்தி, அம்மாதினுக்குக் கொடுக்கத்தக்க பணயத்தினையும் கைக்கொண்டு, தோளில் கொழுநனைத் தாங்கி, அவ்விராஜமார்க்கமாகச் சென்றனள்; அவ்வழியில், களவென்பது சற்றுமறிந்திராத மாண்டவ்யரென்னும் மஹா இருடி, களவுக் குற்றஞ் சாத்தப்பட்டுக் கழுமுனையி லேற்றப்பட்டிருந்தனர். இவ்விருளில் மனைவியின் தோள்மேல் செல்லுங் கௌசிகனது கால் பட்டு வருந்த, உடனே மாண்டவ்யருக்குக் கோபம் பிறந்து, யாரால் காரணமின்றி யான்அசைக்கப்பட்டேனோ, அப்படிப்பட்ட அதமன் சூரியனை நோக்கினவுடன் நாசத்தையடையக் கடவனென்று சபித்தனர். இக்கொடுஞ் சாபத்தைக்கேட்ட கௌசிகன் மனைவி, மனம் பொறுதவளாய், அங்ஙனமாயின், சூரியன் உதயமாகாதொழிக வெனத்தானுஞ் சபித்தனள். பிறகு, உலகமெல்லாம் இருள்சூழ்ந்து, என்றும் இரவாகவேயிருந்தன. தேவர்கள் பிரமதேவனது கட்டளையால், அத்திரிமுனி

யின் பத்தினியாகிய அநசூயையை வழிபட்டு, அவ்வம்மையைத் துதித்தனர். தேவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்வநசூயையானவர், கௌசிகன்மனையாளது திருமனைக்குச் சென்றவுடன், அக்கற்புடையாள் எதிர்கொண்டு உபசாரத்தோடு யழைத்து க்ஷேமங்களை விசாரித்துப் பிறகு, தாயே! என் சிறுகுடிலுக்கு எழுந்தருளியவாறென்னவோ, என்னாலாயினும், என் கடவுளான தலைவராலாயினும் தேவரீருக்கு ஆகவேண்டிய கருமம் யாதோ என்று வினவினள். அப்போது, அநசூயையானவள், தேவர்கள் என்னிடம் வந்து குறையிரந்தனர். உன் வாய்ச்சொல்லினால் இராப்பகலும் அவ்விராப்பகலினுண்டாகும் நற்கருமம் இழந்தோராய் வருந்தி முன்போலப் பகலிரவு உண்டாகவேண்டுமென்று இரக்கின்றனர். அவர்கள் வேண்டுகோளால் நின் மங்கலத்திருமனைக்கு வந்தேன். ஆதலால், பகலே இல்லாதொழிந்தால், எத்தொழில் தான் நடக்கும். சூரியனைக்காணுவிடின் மழை பெய்யுமா? மழையின்றாகில் உலகம் பிழைக்குமா? உன் வாய்ச்சொல்லினால் உலகமே பாழ்படுகின்றது. உலகமனைத்திற்கும் உண்டாயிருக்கும் பேரிடரை யொழிக்கவேண்டுமென்னுங் கருணையுனக்குண்டாகு மாயின், கற்புடையாளே! முன்போலச் சூரியோதயமாகும்படி அநுக்கிரகித்தலைச் செய்யென்றாள். பின்பு, கௌசிகன் மனைவி மாண்டவ்ய முனிவர் பெருஞ்சினங்கொண்டவராய்ச் சூரியனுதயமானால் நீ யிறந்தொழிவாயென்று என் தலைவரைச் சபித்தனரே யான் என் செயக்கடவேன் என்றாள். அதற்கு, அநசூயை ஓ புண்ணியவதி! யான் சொல்லுஞ்சொல் லுனக்கு இனிமையாயிருப்பின், என் மொழியால் நல்ல யாக்கையுடையவனாய்ப்பிழைத்திருக்கச் செய்கின்றேன். இதில்

ஐயமில்லை என்னுற்றலைப்பாரென்று கூறினள். பின்னர், அக்கௌசிகன் மனைவி, அநசூயையினது மொழியைக்கேட்டுச் சூரியனை வரப் பிரார்த்தித்தனள். உடனே கதிரவன் உதயகிரியில் தோன்றினன். பின்பக்கணத்திற்றனே, அக்கற்புடையாள் கணவன்ஆவி உடம்பினை விட்டது. அவனும் நிலத்து வீழ்ந்தான், வீழ்கையில் அக்கற்புடையாள் தாங்கிக்கொண்டனள். அப்போது, அநசூயை, அவளைநோக்கி, ஒசௌபாக்கியவதி நீ வருந்த வேண்டாம் என்னுற்றலைப்பார். யான்நெடுங்காலமாக என் கணவரைத் தொழுது சிறுதவமுடையவளாயிருக்கின்றேன். என் மனமானது, எனது நாயகரோடு கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், வடிவு, அழகு, ஆற்றல், தவம், பெருமை, செல்வமுதலியவற்று ளொன்றுனும் ஒத்த வேறொரு புருடன் உள்ளானகக் காணுமவிருப்பது எவ்வாறு சத்தியமாயிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட சத்தியத்தால் இவ்வேதியனும் நோயிழந்து, மீண்டும் இளமை பெற்று, உயிர் பெற்று எழுந்து, மனைவியோடு நூறுவருடம் பிழைத்திருக்கக் கடவன். என் கணவனுக்கு ஒப்பான வேறு தெய்வத்தினை நான் பாராததுஎவ்வாறுசத்தியமோ, அச்சத்தியத்தினுல் இவ்வேதியன் மீண்டும் பிழைத்து நோயற்றவனுய் வாழ்க! நான், எப்பொழுதும் என் கொழுநரைப் பூசிப்பதற்கு மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளால் வழுவின்றி முயல்வது எவ்வாறு சத்தியமோ, அந்தச் சத்தியத்தால் இவ்வேதியன் பிழைக்கக் கடவனென்று பிரமாணத்தோடும் முக்காலுங் கூறினள். பின்னர், அக்கௌசிகன் பிழைத்தெழுந்து, இளமைபெற்றவனுய் மனைவியோடு சகலபோகமும் அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

ஓர் அரணியத்தில், விழுதுவிட்டுத் தழைத்திருக்கின்ற ஆலமரக்கிளையில், சேவலும் பேடையுமாகிய இரண்டு புறாக்களிருந்தன. அவ்விரண்டும் தங்கள் வாழ்க்கை முறையில் மனமொருமித்து ஒன்றை விட்டொன்று பிரியாமல் வாசம் பண்ணிக்கொண்டு வருநாளையில், ஒருநாள், ஆண்புறா இரைதேடி வெளியே போயிருக்குஞ் சமையத்தில், பெண்புறாத் தனது நாயகனைத் தேடித் தமக்கியற்கை ஒலியின்படியே கூவிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருவேடன் வில்லும் அம்பும் பிடித்து வலையை விரித்து, இரையைத் தெளித்துச் சற்றுப்புறத்தில் தழைந்த புதரில் மறைந்து, பட்சி மிருகங்களுக்கு இயமன்போல் ஒளித்திருந்தான். அப்போது, அம்மரத்திலிருந்த பெண்புறாவானது, கண்ணி குத்தி வைத்திருக்கின்றதை உணராமல், வேடன் பழக்கிவைத்துள்ள புறாக்கள் அங்கிருக்கக் கண்டு பறந்து வந்து வீழ்ந்து வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டது. உடனே அந்த வேடனானவன் ஓடிவந்து பெண்புறாவைப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைத்து இன்னும் பறவைகளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்குங் காலையில், ஆகாயத்தில் மேகங்கவிழ்ந்து சூரியகிரணமறைவுபடப் பெருங்காற்றடித்து மின்னல் பேரிடியுடனே பெருமழைவருஷித்தது. இந்த வேடன் தோற்பாவைபோல் நனைந்து நடுக்கமும் குளிருமுண்டாய் உடல் சிலிர்த்து, வெளேலென்று வெளுத்துக் கண்களிரண்டும் இருண்டு, காது மூக்கும் அடைத்து, கருவிகரணங்களும் வலிகுறைந்து பூமியில் வீழ்ந்தான். அந்தச்சமையத்தில், ஆண்புறா ஆலமரத்திற்கு வந்து, தன் பெண்புறாவைத்தேடி ஐயோ! பெண்கள்நாயகமே! பெண்கள் சிகாமணியே! பெண்களரசே! தெவிட்டா அமுதே! என்று பலவாறு புலம்பி

அந்தோ! இந்த மழையில் எங்கே அகப்பட்டுக் கொண்டாயோ? வழி தெரியாமல் நின்றையோ, என்னைத் தேடி வருந்துகின்றனையோ வென்று கூக்குரலிட்டு எவ்விடத்திலுமோடி இலை இலையாய்த்தேடி இனி யென்னுசை யெவ்வாருமோ எந்திழையே! வேடன் கையிலகப்பட்டுக் கூட்டிலடைக்கப்பட்ட விதம் அறியாமல், வாய்விட்டலறி பேய்போலப் பறந்துதிரிந்தது. இப்படி, மண்ணும்விண்ணும் இது படுகிற துன்பத்தைக்கண்டு மற்ற பறவைகள் உள்ளங் கலங்கும் படியாய் வருந்திச் சற்றுநேரம் மூர்ச்சையாய்ப் பின் தெளிந்து நெடுமூச்செறிந்து கூறத்தொடங்கிற்று பெண்ணே! உன்னைக்கூடிய நாள் முதல் இந்நாள் வரையும் ஒரு நிமிடமேனும் பிறிந்தறியேனே, நீயும் என்னைவிட்டு நீங்கினதில்லையே, என்னைச் சிறந்தபொருளாக எண்ணி மேன்மை பாராட்டி என்கருத்தை யநுசரித்து எனக்குபசாரம்புரிந்துவந்தையே, உடலிரண்டும் உயிரொன்றுமாக விருந்தோமே, உன்னைப் பிரிந்த வென்னுயிர் இன்னமிருக்கின்றதே, உன் மனம் என்ன கல்லோ? இரும்போ? ஆருடைய சிறையில் சிக்கிக்கொண்டாயோ? என்னைமறக்குங் காலம் நேர்ந்ததோ? என்னைச் சோரமையால் இறந்து விட்டாயோ? பெருங்காற்றில் அகப்பட்டுப் பறந்துவிட்டாயோ? இப்பூமியின் வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டாயோ?என்று மனைவியைநினைத்துக்கொண்டு கிலேசத்துடன் கண்ணீர்விட்டழுதது. இந்த ஆண்புறுப் புலம்புஞ் சஞ்சல வசனங்களையெல்லாம் வேடனுடைய கூட்டில் அகப்பட்டுள்ள பெண்புறுக்கேட்டு, ஐயோ பாவம்! நம்மைக்குறித்து நம் கணவர் எனிப்படி துயரப்படுகின்றார் நடந்துவிட்டகாரியத்திற்கு வேறுசெய்கை யாதுளது? ஆங்காலமெல்லாம்

அன்புடன் வாழ்ந்தோம். இது போங்காலம் வ.., பொல்லாதகாலம் பிரிவினைக் காலம் இதைக்குறித்துச் சஞ்சலப் படுவானேன் என்று மனவுறுதி கொண்டு தன்னாயகனைக் கூவி யழைத்து, ஓ பிராணநாயகா? ஓ பிராணவல்லபா! ஓ பிராண சகிதா! என் வினையின் வசத்தால் இந்த வேடன் கட்டிய வலையில் விழ்ந்து சிக்கி இவன் கைக்குள்ளாய் விட்டேன்; நான் பெருந் தீவினையுடையவள். என்னை ஒரு பொருட்டாக நினைத்து நீர் மனம்நொந்து வாடவேண்டிய தில்லை, உம்முடைய பேரறிவாண்மையை யெங்கே இழந்தீர், நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகஞானத்தை மறந்து சமயம் வந்தவேளையில் மயங்கித் தாபப்படலாமா? அப்படிப்படுவதினால் பயனுண்டாகுமா? போனது போக நின்ற வரைக்கும் நிலைமுறை பிறழாமலிருந்து என்றைக்கும் லயமில்லாத இன்பத்தைத் தேடும். என்னுறவைத் துறவாகக் கொள்ளும். இந்த வேடருடைய சமூக விசாரசல்லியம் எப்படிப்பட்டதோ, இவரது பசி எத்தன்மை யுடையதோ, நானொரு பிராணி அகப்பட்டதை நம்பி வேறு ஆகாரம் அகப்படாமையால் வெம்பி அபேக்ஷை கொண்டு வந்து மழை, குளிர், காற்றினால் மாய்ந்தவர்போல் ஒய்ந்துகிடக்கிறார். ஆதலால், இவருடைய பசிக்கும் உபயோகப்படும் படியாய் நீர்சகாயம் பண்ணும் ஐயா! இவ்வுலகத்தில் தோற்றப் படுகின்ற நாமரூபம் யாவும் நசியும் பொருளேயல்லது வேறல்ல, இன்னும் பற்பல நாளிருந்தாலும் ஒருநாள் இறப்பது நிச்சயம், தூங்குவதுபோல் இறப்பு, தூங்கி விழிப்பதுபோல் பிறப்பு இதை யறிந்தும், இந்தப் புன் பிறவியின் போகத்தினால் மயங்குவதற்குக் காரணம் யாதோ? இந்த விசாரத்தை விவேக விசாரணை

பல விட்டுவிடும். இவ்வேடுவருக்கு உபயோகமாகும் படி எதேனும் உபகரியும். ஐயோ இந்த வேடர் எண்ணிய எண்ணம் சம்பூரண மாகாமலிருக்கிறது. நமது இடத்தை விரும்பி வந்த விருந்தாளிக்கு உண்டி உதவவேண்டிய கடமை நமதன்றோ? வந்த விருந்தாளியைப் பட்டினியிருக்க நாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது பாபமன்றோ? நம்முடைய வீடேறிவந்தவனது குணதோஷங்களைப் பாராட்டாமல் அவனை நாம் அதிதியாய் ஏற்று, உண்டி முதலியவற்றால் உபசரிக்கவேண்டுமே ஆகையால், இந்த வேடராகிய அதிதியின் விடாய் தீர்த்து மனத்திருப்தி செய்வியும் ஐயனே! உம்மாலே எனக்கும் நல்ல பதவி கிடைக்கும். இனிமேல் நாமிருவரும் கூடிவாழ்ந்தால் அநுபவித்த ஆசாபாசமே யல்லது வேறே நாதமுண்டோ? நாம் மனோவாக்குக்காயங்களில் வஞ்சனை யில்லாமல் நடந்தால் வருவது வரட்டும் போவது போகட்டும். இப்போது, நீர் நன்றாயிருக்க, ஆபத்தினால் ஒருவன் அவஸ்தை யடைந்து விழுந்தால், அதைக் கண்டும் சும்மாயிருப்பது பாவத்திற்கிடமல்லவோ? என்று பற்பல விதமாகப் புருடன் மனத்தைத் தேற்றிய பெண்புறாவின் பேச்சைக்கேட்டு, ஆண்புறாவானது, அறிவு தெளிந்து, ஸ்திரீயின்மேலிருந்த ஆசாபாசத்தைத் தொலைத்து, மழைக் காற்றினால் எழுந்திராமல் வகைமோசமாய் விழுந்து கிடக்கிற வேடனண்டைவந்து, நாங்களிருக்கும் இடந்தேடி வந்த நாதரே! நீரிப்போது அடைந்திருக்கும் வருத்தத்திற்கு நான்செய்யவேண்டிய உபசாரம் இன்னதென்று இயம்புவீராகில், அவ்வாறு நடக்கச் சித்தமா யிருக்கிறேன் என்று மொழிந்தது. அதைக்கேட்ட வேடனானவன், ஓ புறாச்சேவலே! நானிந்தவேளை பிழைத்தெழு

ந்திருக்கும்படி எனக் குண்டா யிருக்கும் குளிரை
போக்கி விடுவாயாகில், இதற்கு மேலாகிய உதவிவேண்
டுவதில்லையென்று வேண்டிக்கொண்டான். அந்நேரமே
அந்தப் புறாவானது, அதிகவேகமாய்ப் பறந்து முறி
ந்து உலர்ந்து கிடக்கிற சிறிய விறகுகளை மூக்கினுற்
கௌவிக்கொண்டு வந்து சேர்த்துக் காட்டுத்தீமூட்டித்
தன்னுடைய இறகை விரித்து வீசிக் காற்றினுல் எரி
யச்செய்துவேடனுக்குச்சூடுறைக்கப்பண்ணியபோது,
வேடன் புரண்டெழுந்து முன்னும் பின்னும் நீக்காய்
ந்து, குளிரும்போய், ஈரம் புலர்ந்து, திமிர்வாங்கிக்
கையைக் காலை நீட்டி யசைத்து, நெட்டைவிட்டு,
கோடுவாய்விட்டு, மெள்ளவெழுந்து, அதிகப்பசியினுல்
வருந்தி வாடுகிற வேடனுடைய பசிநோயை யறிந்து
இந்த ஆண்புறுவானது, ஓ அரணியவாசி! உமக்கு மிகு
தியும் இளைப்பும் களைப்புமா யிருக்கிறதாகத் தோன்
றுகிறது. நான் இந்தப்பட்சியுடம்பு எடுத்ததற்கு உன்
பசியாறச் செய்வதே எனக்கும் போதுமான பிரயோச
னமாகக் காணப்படுகிறது. அது பற்றி நீர் பசியினுல்
வருத்தப்பட வேண்டாம். நானிந்த நெருப்பிலே விழ்
ந்து இறக்கிறேன் என்னை யெடுத்துப் புசித்து உமது
பசியை தீர்த்துக் கொள்ளுமென்று சொல்லி ஆகாயத்
திலெழுந்து படபடவென்று இறகை உதறிக்கடவுளே!
உன்னுணையால் நல்வினைத் தீவினைப் பயனை அநுபவிப்
பதற்கு எடுத்த இந்தத் தேகமானது பசித்துவந்த அதி
தியாகிய வேடருக்கு இரையாகக் கடவதென்று மூன்
றுமுறை கூவிச் சிறகை யொடுக்கிக்கொண்டு நெருப்
பில் விழ்ந்து இறந்தது. அதைப்பார்த்திருந்த வேடன்
அதிசயப்பட்டு, அந்தப் புறுவை வெந்தபின் னெடுத்
துச் சாப்பிட்டுத் தண்ணீர் குடித்துப் பசிதணிந்து

குளிர்ந்து முகமலர்ந்து, தருமத்தை நினைத்து இந்தத் தரணியிற்பிறந்த ஆத்மாக்களில், பேரறிவுடைய இந்தப் புருவானது மெத்த அருமையானது. நான் இதுவரையிலும் இப்படிப்பட்ட செந்துவைப் பார்த்ததுமில்லே, கேட்டதுமில்லே ஐயோ! இதனது பேடை என்கையி லகப்பட்டிருக்கப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைப்படிப் புலம்பித் தவித்து அந்தத் துக்கத்தை யுடனே மறந்து, நமது கொடுமையையும் பாராட்டாமல், நமது உயிரையும் புரந்து, நம்முடைய குளிரையும் போக்கித் தன்னுயிரை அணுமாத்திரமும் மதியாமல் மாய்த்துத் தன்னுடலேயும் நமது பசிக்கு உதவியாக்கியது. இத்தனே உபசாரம் பண்ணிய ஒருபட்சிக்கிருந்த நல்லறிவு நமக்கில்லாமற் போனதென்ன? நாம் மனவுணர்ச்சியுள்ள மானிடப் பிறவியல்லவோ? பாழான பசி நிமித்தம் இதைப்புசித்து விட்டோம். என்னேப்போல பாப செனன மில்லே யென்று பரிதவித்து, அற்பவுயிரை வளர்ப்பதற்காகவா பல ஆத்மாக்களே வதைப்பது, அப்படி உயிர்வதை செய்து உண்டும், சுகித்தும், களித்தும், என்ன பலனேப் பெற்ருேம். இந்தக் கொலேத்தொழில் புரிந்து குடும்பத்துடன் கூடி மகிழ்ந்த நமது தந்தை தாய் பந்து பாட்டன் முதலியபேர்களெங்கே? யாவரும் மடிந்து தானே போனுர்கள். இருந்தவர் ஒருவருமில்லேயே? என்று மனமுருகி வாடி இந்த ஆண்புருவைப்போல் நமக்கு அதிதீவிரப்பக்குவங்கிட்டுமோ?ஏதேது,இன்னமெவ்வளவு தீவினேக்காளாயிருக்கின்ருேமோ தெரியாதென்று கூட்டிலிருக்கின்ற பெண்புருவைக் கையில்எடுத்துக்கொண்டு,உனது புருஷனுக்கு ஒப்பாகிய புண்ணியவான் மண்ணுலகத்திற் கண்டது மில்லே. கேட்டது மில்லே. அப்புருஷனே

நினைக்குந்தோறும் என் மனம் கலங்குகின்றது; படிப்பட்ட உத்தமனுக்கு நான் துரோகியாய் விட்டேன்; ஆவியோ கரைந்து மனம் பரிதவித்தலைகின்றது. ஆகையால், அக்கணவனுடன் கூடிப்பிரியாமல் வாழ்ந்த வுன்னைத் தீயாற் சுட்டு என் பாழான அங்கத்திற்கு இரையாக வொட்டேன்; உனக் கிஷ்டமான விடத்திற்குப் போய்விடென்று விட்டுவிட்டான். அந்த வேடன் கையினின்றும் விடுபட்ட பெண்புறுவானது, வானத்தில் உயரப்பறந்து, வேடனைக்கிட்டி ஐயா! எங்களை ஒரு பொருளாய் நினைத்து நாங்களிருக்கும் வீடுதேடி வந்து நலிந்து, மெலிந்து, நாவுக்குருசி தேடிய நீர் அதிதியாய்விட்டீர். இல்லறத்தை இச்சித்த பேர்கள் பரதேசிகளுக்கு அன்னம் படைத்துப் பிராணதத்தங் கேட்பினும் கொடுத்துப் பசியகற்றிப் பரிவுடனனுப்பவேண்டிய கடமையினால், வேதாகம விதியின்படிக்கு என்புருஷன் உம்முடைய பசிக்கு உணவாயினர். இப்போது, நீரென்னை விடுத்து எங்கேயாகிலும் போய் இன்பத்தை யடைந்து வாழென் றிசைத்தீர் ; நான் என்னாயகனுக்குப் பாதியாளாகையால், உயிர்போய் உடலிருப்பதினாலும், பாதிசரீரம்போய்ப் பாதிசரீரமிருப்பதினாலும் பயனென்ன? என்னாயகன், அதிதியாகிய உமக்கு ஆத்மதிருப்தி பண்ணிவைத்தார். நானும், ஒத்து நடந்தால் மாத்திரம் அவருதவிய ஆகாரப்பலன் பயன்படும். நான் அவரிஷ்டம் போலக் கலந்து நடவாவிட்டால் எனக்கு நல்லகதி கிடையாது. ஆதலால், பெருந்தகையாரே ! நீர் பட்சிக்க வாசைப்பட்டுப் பிடித்த என்னை இச்சை தீரப் புசிக்கக் கடவீர். என்கணவனுடன் நானும்போய்ச் சேருகிறேனென்று உயரவெழும்பித் தலைகீழாக விழ்ந்து தன்னாயகனிறந்த நெருப்

னும் பிராணனை விட்டது. உடனே, அப்புளுக்களிரண்டும் திவ்விய தேகம் பெற்றுச் சுவர்க்கலோகம் சேர்ந்தன. இது முதலிய வைபவங்களைக்கண்ட வேடனைவன் மதிமருண்டு, மண்மேற்புரண்டு ஐயையோ! இவ்வாறு செய்த உத்தமருக்கு துரோகியானேனே? கொலைப்பாதகனானேனே? பதிதனானேனே? என்று மூர்ச்சையாகிப் பின்தெளிந்து பிற உயிர்களைத் தின்றிருக்கிற விந்தவுடல் புனிதம் பெறுதா? நான் பாவியானபோதிலும், நல்ல உயிர்களால் உபசரிக்கப் பட்டு அப்பிராணிகளையே உணவாகக்கொண்ட என்னுடலானது கதிபெறும விருக்கப்போமா? இனிமேலிந்தத் தேகம் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன? வீடுவாசல் பெண்டு பிள்ளைகள் யாருக்கு யார் உதவி என்று ஞானம் பிறந்து, இப்போதே உயிர்நீங்குவது நலமென்று களங்கரகிதமாகிய கபோத மிரண்டையும் ஞானோபதேசகுருவாகக்கொண்டு, அக்காட்டுத்தீயில் வீழ்ந்து உடலை மாய்த்துக்கொண்டான்.

விசிட்டாபுரமென்னும் பட்டணத்தில் கௌசிகன் என்றொரு வேதியன் வேதாப்பியாசஞ் செய்து சன்மார்க்க உபதேசத்தை யடைய வேண்டி வசிஷ்டர் ஆச்சிரமத்திற்குச்சென்று நெடுநாள் பாடங்கேட்டுவருகையில், ஒருநாள், வெய்யிலினால் மிகவும் இளைத்து ஓர் மரத்தடியில் நிற்க, அந்த விருக்ஷத்தின் மீதிருந்த ஒரு கொக்கானது எச்சமிடுதலும்; அது, இவர் தலையிற் பட்டவுடன் கோபம் பிறந்து கண்களை விழித்து மேல் நோக்கவே, அந்தக் கொக்கானது வெந்து சாம்பலாய் விட்டது. இந்த வேதியன் தன்னைத்தானே நன்கு மதித்துக்கொண்டு நமக்கு மேலாகிய தவச்சிரேஷ்டர் மூவுலகிலு மில்லையென்று செருக்கடைந்து, அந்த

வர் அக்கிராரத்துட் புகுந்து, ஒரு வீட்டின் ...
போய்ப் பவதிபிக்ஷாந்தேஹி யென்றிரக்க, அதைக்கே
ட்ட ஒருத்தமி, அச்சமயத்தில், தன் புருடனுக்குக் கால்
கரங்களை மெல்லென வருடிக்கொண்டிருந்து, தனது
நாயகன் நித்திரைசெய்தபிறகு, இந்த வேதியனுக்கு
அன்ன மெடுத்து வந்தாள். அதைக்கண்ட பிராமணன்,
கோபங்கொண்டு நான் பிக்ஷைக்கு வந்து கேட்டு எத்
தனை நாழிகையாய் விட்டது. இது வரையில் உண்டு
இல்லை யென்று சொல்லாமல் என்னைக் காக்கவைத்த
னையல்லவா? அதிதிக்கு உபசாரம் புரிவதைக் காட்டி
லும் புருடனுக்குப் பத்திசெலுத்துவது பெரிதாவெ
ன்று கண்களைப் புரட்டிப்பார்க்க, அந்த உத்தமி நகை
த்துக் கொக்கென்று என்னைப் பார்க்கின்றனையோபிரா
மணா! நீ அறியாதவன், உனக்குத் தருமத்தின் வழிதெ
ரியாது இன்னம்பக்குவப்படவேண்டியிருக்கிறது; என்
னுயகனுடைய பணிவிடைகளில் நானிருக்கும்போது
சர்வேச்சுரன் வந்துநின்றாலும் எனக்கு நிமித்தமில்லை.
ஆகையால், நீர் கோபங்கொள்ளுவது அழகல்லவென்று
சொல்லவே, பிராமணன் திடுக்கிட்டு நம்மட்டுந் தெரி
ந்த கொக்கின் செய்தியை இவ்விடத்தில் இருந்து சொ
ன்ன இந்தப் பாக்கியசாலி விரதசீலையாயிருக்கின்றாளெ
ன்று, மூன்றுதரம் வலம்வந்து பாதங்களில் வீழ்ந்து
தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு சென்
றான். இதனால், பதிவிரதாசிரோமணிகளின் தன்மை
விளங்கியது. சுபம்.

சம்பூர்ணம்.

